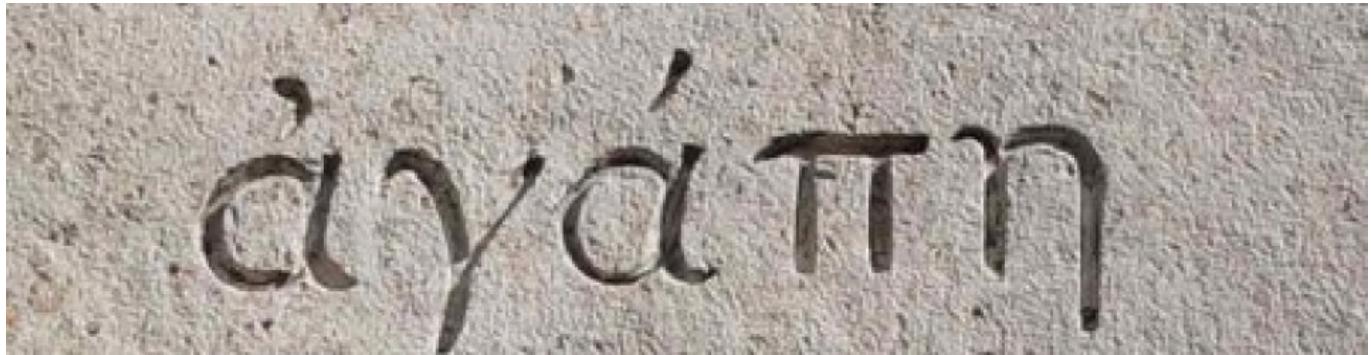
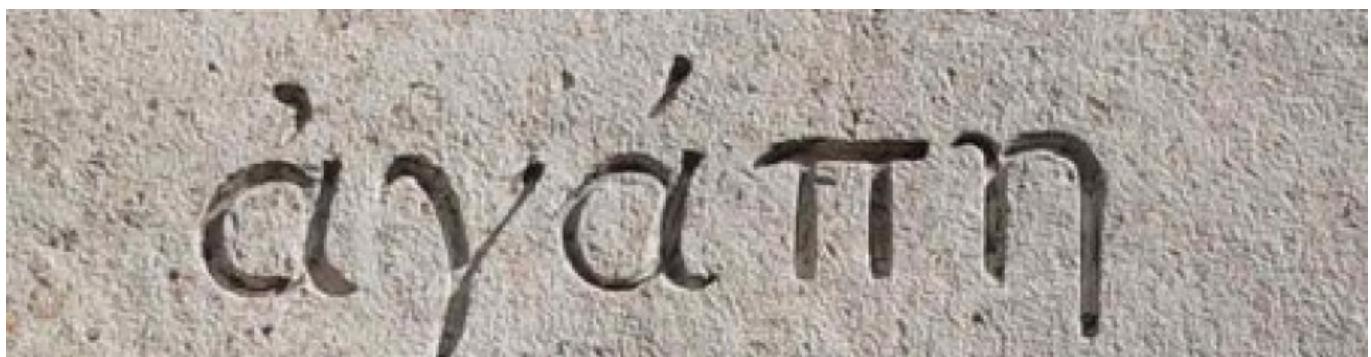

Περὶ ἀγάπης (Γέρων Γερμανὸς Σταυροβουνιώτης)

/ Γενικά Θέματα

Ἐκεῖνος, πού ἀγωνίζεται νά ἀποκτήσῃ τελεία ἀγάπη, τόσο πρός τόν Θεό, ὅσο καί πρός τόν πλησίον, αὐτός μπορεῖ καί ὁμολογεῖ τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν «ἐν Πνεύματι Ἅγιῳ» (βλ. Α' Κόρ. ιβ' 3)

Πρέπει νά πιστεύης ὅτι σέ ἀγαπᾶ ὁ Θεός, ἀκόμη κι ἂν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σέ ἀποστραφοῦν κι ἂν ὅλοι σέ ἐγκαταλείψουν.

Νά βλέπης ὅλους τοὺς ἀδελφούς σου στό Μοναστήρι σάν ἔνα ἄνθρωπο. Νά μή κάνης δηλαδή ἔξαιρέσεις, καί νά μήν ἔχης περισσότερη ἀγάπη σέ κάποιο, ἀλλά ὅλους νά τούς ἔχης τό ἕδιο, διότι εἶστε ὅλοι ἀδελφοί, ὅλοι στό ἕδιο οἴκημα κατοικεῖτε, στό ἕδιο Μοναστήρι.

Ὄταν σοῦ ἔλθη λογισμός πώς δέν σέ ἀγαποῦν καί δέν σοῦ συμπαραστέκονται, τότε νά θυμᾶσαι πώς, ὅταν ὅλοι σ' ἐγκαταλείψουν, ὅμως ἔχεις τόν Θεό γιά βιηθό. «Ο πατήρ μου», λέγει ὁ Δαβίδ, «καί ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δέ Κύριος προσελάβετό με» (Ψαλμ. κστ' 10). Κάποιος Μοναχός ἦταν ἄρρωστος. Πέρασε περίπου ἔνας μήνας, καί κανείς δέν πῆγε στό κελλί του νά τόν δῆ καί νά τόν βιηθήση. Κατόπιν ἔστειλε ὁ Θεός ἄγγελο νά τόν ὑπηρετήσῃ. Κι ὅταν ἀργότερα οι συνασκητές τοῦ σκέφθηκαν νά τόν ἐπισκεφθοῦν, νά ἰδοῦν μήπως εἶναι ἄρρωστος,

μήπως έχη πάθει τίποτα, αύτός, μόλις τούς ἀντικρυσε, τούς φώναξε: «Φύγετε!». Τότε αύτοί τοῦ εἶπαν: «Γιατί μᾶς διώχνεις;» Αύτός ἀποκρίθηκε: «τόσο καιρό, πού δέν μέ σκεφθήκατε ἐσεῖς, πού δέν μέ εἴδατε, πού δέν μέ βοηθήσατε, ἔστειλε ὁ Θεός ἄγγελο, καί μέ ὑπηρετοῦσε. Μά τώρα πού ὁ ἄγγελος σᾶς εἶδε, ἔφυγε! Προτιμότερο νά φύγετε ἐσεῖς, καί νά ἔρθη πάλιν ὁ ἄγγελος!».

Γιατί νά μή ἔχουμε γιά κάθε ἄνθρωπο ἄγάπη; Γιά τό θέμα τῆς ἄγαπης πρός τόν πλησίον, πού μέ ἔρωτᾶς, εἶναι γραμμένο κάπου: «Μετά πάντων ἔχε ἄγαπην καί ἀπό πάντων ἀπέχου». Τί σημαίνει αύτό; Σημαίνει ὅτι ἡ ἄγαπη δέν ἐνεργεῖται μόνο μέ τήν ἔξωτερική της ἐκδήλωση. Ἡ ἄγαπη ἐνεργεῖται κυρίως μέσα στήν ψυχή τοῦ ἄνθρωπου. Αύτό σημαίνει νά ἔχης ἄγαπη γιά κεῖνον πού σοῦ θυμώνει, γιά κεῖνον πού σέ κατηγορεῖ, γιά κεῖνον πού σέ ἔξευτελίζει. Νά πῆς ὅτι αύτός εἶναι ὁ γιατρός μου. Καί ναί μέν τά φάρμακα, πού μοῦ δίνει, εἶναι πολύ πικρά, ἀλλά ἔγώ μέ αύτά ὠφελοῦμαι. Αύτό ἔξ ἄλλου εἶναι καί ἡ ἐφαρμογή τῶν λόγων τοῦ Κυρίου «ἄγαπάτε τούς ἔχθρούς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς, εὐλογεῖτε τούς καταρωμένους ὑμῖν, προσεύχεσθε ὑπέρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς» (Λουκ. στ' 27-28). Δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά τοῦ εἰπῶ μέ λόγια πώς τόν ἄγαπῶ. Ἐκεῖνο, πού ἔχει σημασία, εἶναι νά ἔχω μέσα μου τήν ἄγαπη γι' αύτόν, ἔστω κι ἂν φέρθηκε ἔτσι. Καί ἐπειδή μπορεῖ νά κολαστῇ μέ τόν ἄσχημό του τρόπο, γι' αύτό παρακαλῶ τόν Θεό νά τόν ἐλεήση, νά τόν φωτίση, νά τόν συγχωρέση, γιά νά μή κολασθῇ. Γιατί νά ἔχω κάτι μαζί του; Ἀφοῦ δέν μέ θέλει, θά ἀπέχω. Ὁμως κατ' ούδένα τρόπο δέν θά ἀφήσω μέσα μου τόν λογισμό, τόν πειρασμό νά μέ πειράζῃ ἐναντίον του, ἀλλά θά παρακαλῶ τόν Θεό νά τόν ἐλεήση, νά τόν φωτίση, νά τόν συγχωρέση, νά τόν σώση.

«Οσο περισσότερο ἀγωνίζεσαι νά ἀγαπᾶς τό Θεό, τόσο περισσότερο αύτός σοῦ ἀποκαλύπτεται!

Ἐκεῖνος, πού ἐπιθυμεῖ τό κακό τοῦ συνανθρώπου του, κάνει τελικά κακό στόν ἴδιο τόν ἔαυτό του. Καί ἐκεῖνος, πού ἀγαπᾷ ἀκόμα καί τόν ἔχθρό του, στήν πραγματικότητα εύεργετεῖ τόν ἴδιο τόν ἔαυτό του.

«Οσο πιό πολύ ἀγωνιζόμαστε νά ἀγαπήσουμε τόν Χριστό, τόσο πιό πολύ νιώθουμε μέσα μας χαρά καί εύτυχία. Δέν ὑπάρχει στόν κόσμο μεγαλύτερη εύτυχία ἀπό τό νά φλέγεται ἡ καρδιά μας ἀπό ἄγαπη πρός τόν γλυκύτατο Κύριό μας.

«Ούδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν» (Ματθ. στ'. 24). Γιά νά μπορέσουμε νά ἀγαπήσουμε τόν Χριστό μέ ὅλη τήν καρδιά μας, πρέπει πρῶτα νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὅλα τά γήινα εἶναι πρόσκαιρα καί μάταια, καί σέ τίποτε ἀπό αύτά νά μή προσκολληθοῦμε. Γιά νά μπορέσουμε νά ἀγαπήσουμε τόν πλησίον μας σάν τόν ἔαυτό μας, πρέπει νά περιφρονήσουμε τρία πράγματα: Τό χρῆμα, τίς ήδονές καί τήν ἀνθρώπινη δόξα. Εἶμαστε σέ θέση νά ποῦμε μαζί μέ τόν Ἀπόστολο

Παῦλο, «τίς ήμᾶς χωρίσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἡ στενοχωρία ἡ διωγμός ἡ λιμός ἡ γυμνότης ἡ κίνδυνος ἡ μάχαιρα;» (Ρωμ. η' 35). Ἄν ναί, τότε εἶναι πού πραγματικά ἀγαποῦμε τόν Χριστό!

Δέν ἔχει τόση ἀξία τό νά ἀγαποῦμε ὅσους μᾶς ἀγαποῦν «ποία ὑμῖν χάρις ἐστι;» (Λουκ. στ' 32). Ἀξία ἔχει τό νά ἀγαποῦμε αὐτούς, πού μᾶς ἔχθρεύονται, κι αὐτούς, πού μᾶς μισοῦν!

Μίμηση τοῦ Χριστοῦ σημαίνει πρῶτ' ἄπ' ὅλα μίμηση τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ πρός τόν ἄνθρωπο. Νά θυσιάζουμε «τά θελήματα τῆς σαρκός» (Ἐφ. β' 3) χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ ἀδελφοῦ μας.

὾πως «ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη», ἔτσι κατά ἀντίθετο τρόπο, ὁ διάβολος εἶναι μῖσος. Αὐτός, πού ἀγαπᾶ ὅπως ὄρίζει ὁ Θεός, γίνεται μιμητής Του κι αὐτός, πού μισεῖ τόν ἀδελφό του, γίνεται διάβολος, καί γεύεται ἥδη ἀπό τώρα τήν κόλαση!

Ὑπάρχει ἡ κατά Θεόν ἀγάπη, ἀλλά ὑπάρχει καί ἡ κατά... διάβολον ἀγάπη! Ὑπάρχει τό κατά Θεόν μίσος ἀλλά ὑπάρχει καί τό διαβολικό μίσος. Ἡ κατά Θεόν ἀγάπη εἶναι αὐτή, πού πηγάζει ἀπό τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἡ κατά... διάβολον ἀγάπη(!) εἶναι ἡ δαιμονική, ἡ φιλήδονη, ἡ ἐμπαθής, αὐτή π.χ. ποὺ ἔνας ἔγγαμος αἰσθάνεται πρός μία ἄλλη γυναίκα, ὥστε πολλές φορές νά φθάνῃ μέχρι τοῦ σημείου νά ἐγκαταλείπῃ τήν νόμιμη σύζυγό του χάριν τῆς ξένης. Δαιμονική ἀγάπη εἶναι ἐπίσης αὐτή, ἀπό τήν ὅποια διακατέχονται ὅσοι περιπίπτουν στά σοδομικά πάθη. Τέτοιου εἴδους «ἀγάπες», ὅχι μόνο τίς ἀπεχθάνεται καί τίς βδελύσσεται ὁ Θεός ἀλλά, ἂν δέν ὑπάρξῃ μετάνοια καί ἀλλαγή ζωῆς, τίς τιμωρεῖ παραδειγματικά. Κατά Θεόν μίσος εἶναι τό μίσος κατά τῆς ἀμαρτίας. Διαβολικό μίσος εἶναι τό μίσος ἐναντίον οίουδήποτε συνανθρώπου μας, ἀκόμη καί ἐναντίον τοῦ ἔχθροῦ μας. Πρέπει νά ἀγαποῦμε τόν πλησίον μας, ὅσο κι ἂν αὐτός μᾶς ἔφταιξε, ὅσο κι ἂν μᾶς πίκρανε!

Αὐτός πού ἀγαπᾶ τόν πλησίον του μέ τήν ἀληθινή, τή σύμφωνη μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀγάπη, νοιώθει μέσα του ἀπέραντη εἰρήνη καί χαρά. Αὐτός πού «ἀγαπᾷ» μέ τήν ψεύτικη, τήν ἐπιφανειακή, τήν ὑποκριτική, τή σαρκική, τή φιλήδονη «ἀγάπη» νοιώθει μέσα του σύγχυση καί ταραχή.

Ἡ ἀληθινή ἀγάπη εῖναι συνυφασμένη μέ πνεῦμα ταπείνωσης, θυσίας καὶ προσφορᾶς. Αύτός, πού ἀγαπᾶ σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, θυσιάζει τίς ἐπιθυμίες του καὶ τήν ἀνάπαυσή του χάριν αὐτοῦ πού ἀγαπᾶ. Ἡ ἀγάπη, πού δέν εῖναι σύμφωνη μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, συνδέεται μέ πνεῦμα ἔγωϊσμοῦ καὶ αὐτός πού ἔχει τέτοια «ἀγάπη», ἀντί νά θυσιάζεται γιά τόν ἄλλο, ὅλο ζητᾶ νά θυσιάζεται ὁ ἄλλος γι'αύτόν.

Ἡ ἀγάπη πρός τόν ἔχθρό μας κρύβει μεγάλη σοφία. Ὅταν ἀνταποδίδουμε καλό ἀντί κακοῦ, γινόμαστε μιμητές τοῦ Χριστοῦ. Τότε ἔρχεται καὶ μᾶς ἐπισκιάζει ἡ Χάρις Του!

Μᾶς πλημμυρίζει ἡ Χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος! Οἱ Ἅγιοι ἀγαποῦσαν ἀκόμα καὶ τούς διῶκτες τους! Καὶ αὐτό ἀκριβῶς τό γεγονός ἦταν καθοριστικό, ὥστε νά ἀναδειχθοῦν ἀπό τόν Χριστό γνήσιοι φίλοι Του, Ἅγιοί Του!

Ἡ ἀγάπη πρός τόν πλησίον μας δέν πρέπει νά μένη μόνο στά λόγια, ἀλλά κυρίως νά προχωρᾶ στά ἔργα. Ἡ ἀληθινή ἀγάπη φωτίζει μέ ὑπερφυσικό φῶς τό πρόσωπο αὐτοῦ, ὁ ὄποιος ἀγαπᾶ.

Τό πρόσωπο ἔκείνου, ὁ ὄποιος μισεῖ, εῖναι συνωφρυωμένο καὶ συννεφιασμένο, μέχρι καὶ σκοτεινό.

Ἡ ἀληθινή ἀγάπη δέν χαίρεται μέ τίς συμφορές τοῦ πλησίον, οὕτε λυπᾶται μέ τίς ἐπιτυχίες του.

Θέλεις νά ἀνακαλύψης τί εἶδους ἀγάπη ἔχεις μέσα σου; Στάσου μπροστά στόν καθρέφτη τοῦ ιγ' κεφαλαίου τῆς Α' πρός Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ κοίταξε μέ εἰλικρίνεια να 'δῆς, ἂν ἐφαρμόζωνται σέ σένα αὐτά, πού λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Ἄυτός, πού ἀγαπᾶ, ἔχει μακροθυμία στίς ἀδυναμίες τοῦ ἄλλου. Ἔχει καὶ καλωσύνη. Δέν ζηλοφθονεῖ. Δέν ὑπερηφανεύεται, δέν ἀσχημονεῖ, δέν ζητᾶ τό δικό του συμφέρον, δέν εῖναι εὔερέθιστος, λησμονεῖ τό κακό, πού τοῦ ἔχουν κάνει. Λυπᾶται, ὅταν ἀδικήται ὁ πλησίον του, καὶ χαίρεται μαζί του στή χαρά του. Ἔχει σέ ὅλα ἀνεκτικότητα, ἐμπιστοσύνη, ἐλπίδα, ὑπομονή» (Α' Κόρ. ιγ' 4-7)

Ἡ ἀγάπη μας πρός τό Θεό καὶ πρός τούς συνανθρώπους μας εῖναι ἀλληλένδετες. Δέν μπορεῖ νά ὑπάρχῃ ἡ μία, χωρίς νά ὑπάρχῃ καὶ ἡ ἄλλη. Διαφορετικά, οὕτε τόν Θεό ἀγαποῦμε ἀληθινά, οὕτε τόν πλησίον μας πραγματικά.

Πιό πολύ νά ἀγαποῦμε αύτούς, πού μᾶς ἐλέγχουν, παρά αύτούς, πού μᾶς κολακεύουν.

Δέν ύπάρχει ἀληθινή ἀγάπη, χωρίς τό πνεῦμα τῆς θυσίας. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρός ἡμᾶς εἶναι ἀχώριστα συνδεδεμένη μέ τή Σταυρική Του θυσία. Σταυρός καὶ Ἀγάπη πᾶνε ἀχώριστα μαζί.

Πολέμησε τό μίσος, πού δείχνει ὁ ἄλλος πρός ἐσένα, μέ ὅπλο τήν ἀγάπη, πού ἐσύ θά δείχνης πρός αὐτόν. Δεῖξε ἀγάπη σ' αὐτόν, πού σοῦ δείχνει κακία. Ἔτσι καί μόνον ἔτσι ύπάρχει ἐλπίδα νά μετατρέψης τή μοχθηρία του σέ καλωσύνη.

Αὐτός, πού ἔχει κακία, γεύεται θάνατο, ἐνῶ αὐτός, πού ἔχει ἀγάπη, γεύεται αἰώνια ζωή.

Ο ὥραιότερος καὶ ἀποτελεσματικότερος τρόπος νά ἐκδικηθῆς αὐτόν, πού σέ ἔβλαψε, εἶναι νά τόν εὔεργετήσης.

Οι ούρανοί ἀνοίγουν διάπλατα γι' αὐτόν, πού ἀγαπᾶ ἀληθινά τόν Χριστό «μέ ὅλη τήν καρδία του, μέ ὅλη τήν ψυχή του καὶ μέ ὅλη τή διάνοιά του, καὶ τόν πλησίον του ὅπως τόν ἔαυτό του» (Λουκ. ι' 27).

Ὄπου ύπάρχει ἡ ἀγάπη, ἔκει εἶναι καὶ ὁ Θεός. Ὄπου ύπάρχει τό μίσος, ἔκει εἶναι καὶ ὁ διάβολος.

Νά ἀπορρίπτης μέ ὅλη σου τή δύναμη καὶ νά ἔξομολογῆσαι μέ ὅσο τό δυνατό μεγαλύτερη ταπείνωση ὅλες τίς καχυποψίες καὶ φαντασίες, πού σοῦ προβάλλει ὁ διάβολος, γιά νά σέ κάνη νά ἀντιπαθῆς καὶ νά ἀποστρέφεσαι τόν πλησίον σου.

Δέν ύπάρχει χῶρος παραμονῆς στή Βασιλεία τῶν ούρανῶν γι' αύτούς, πού στήν ψυχή τους δέν ἔχουν χῶρο ἀγάπης γιά τούς ἔχθρούς τους.

Πηγή: agiazoni.gr